мЗ╕мЗ╕рморнЗрм╕рм░рнНрм╕ рмЖрмзрнБрмирм┐рмХ рмЯрнЗрм▓рм░рм┐рмВ рм╣рм▓рнН рмЗрмдрнНрнЯрм╛рмжрм┐

рммрмирм╛рмо

рм╢рнНрм░рнА рмПрмЪрнН. рмПрм╕рнН. рмнрнЗрмЩрнНрмХрнБрм╕рм╛ рмПрммрмВ рмЕрмирнНрнЯрм╛рмирнНрнЯ

рмПрмкрнНрм░рм┐рм▓ 24, 1997

[рмПрморнН. рмПрморнН. рмкрнБрмЮрнНрмЫрм┐ рмПрммрмВ рмХрнЗ. рмнрнЗрмЩрнНрмХрмЯрм╕рнНрн▒рм╛рморнА, рмирнНрнЯрм╛рнЯрм╛рмзрнАрм╢рмжрнНрн▒рнЯ]

рмХрм░рнНрмгрнНрмгрм╛рмЯрмХ рмнрмбрм╝рм╛ рмирм┐рнЯрмирнНрмдрнНрм░рмг рмЕрмзрм┐рмирм┐рнЯрмо, 1986 :

рмзрм╛рм░рм╛ 2 (1) (h) рмПрммрмВ 2 (1) (j) тАФ рмШрм░рморм╛рм▓рм┐рмХрмЩрнНрмХ рмкрнНрм░рмХрнГрмд рмЖрммрм╢рнНрнЯрмХрмдрм╛ рмкрм╛рмЗрмБ рмПрммрмВ рмнрм╛рмЩрнНрмЧрм┐рммрм╛ рмкрм░рнЗ рмкрнБрмирмГрмирм┐рм░рнНрморм╛рмг рмкрм╛рмЗрмБ рмнрмбрм╛рмЯрм┐рмЖрмЩрнНрмХрнБ рмЙрмЪрнНрмЫрнЗрмж - рмнрмЩрнНрмЧрм╛ рмПрммрмВ рмкрнБрмирмГрмирм┐рм░рнНрморм╛рмгрм░ рмкрнНрм░рмХрнГрмд рмЖрммрм╢рнНрнЯрмХрмдрм╛ рмкрм░рнЗ рмЬрморм┐рморм╛рм▓рм┐рмХ рмнрмбрм╝рм╛рмЯрм┐рмЖрмЩрнНрмХрнБ рмЙрмЪрнНрмЫрнЗрмж рмХрм░рм┐рммрм╛рмХрнБ рмЪрм╛рм╣рнБрмБрмЫрмирнНрмдрм┐ - рмирм┐рм░рнНрмгрнНрмгрнЯ рм╣рнЗрм▓рм╛ рмпрнЗ- рмжрнБрмЗрмЯрм┐ рммрнНрнЯрммрм╕рнНрмерм╛рм░рнЗ рмЙрмЪрнНрмЫрнЗрмжрм░ рмХрм╛рм░рмг рмкрм╛рм░рм╕рнНрмкрм░рм┐рмХ рм╕рнНрн▒рмдрмирнНрмдрнНрм░ рм╣рнЛрмЗрмерм┐рммрм╛рм░рнБ рм╕рнЗрмерм┐рм░рнБ рмкрнГрмермХ рммрнНрнЯрмХрнНрмдрм┐рмЧрмд рмЕрмзрм┐рмХрм╛рм░ рмПрммрмВ рмжрм╛рнЯрм┐рмдрнНрн▒ рмкрнНрм░рммрм╛рм╣рм┐рмд рм╣рнЗрмЙрмЫрм┐ рмПрммрмВ рм╕рнЗрмЧрнБрмбрм┐рмХрнБ рмЕрмдрм┐рмХрнНрм░рмормг рмХрм░рм┐рммрм╛рмХрнБ рмЕрмирнБрмормдрм┐ рмжрм┐рмЖрмпрм╛рмЗрмкрм╛рм░рм┐рмм рмирм╛рм╣рм┐рмБ рмпрм╛рм╣рм╛ рмжрнНрн▒рм╛рм░рм╛ рмирнНрнЯрм╛рнЯрм╛рм│рнЯрмХрнБ рмЧрнЛрмЯрм┐рмП рммрнНрнЯрммрм╕рнНрмерм╛рмХрнБ рмЕрмирнНрнЯ рмЙрмкрм░рнЗ рммрнНрнЯрммрм╣рм╛рм░ рмХрм░рм┐рммрм╛рм░ рммрм┐рммрнЗрмХрм╛рмзрм┐рмХрм╛рм░ рмкрнНрм░рмжрм╛рми рмХрм░рм╛рмпрм╛рмЗрмкрм╛рм░рм┐рмм - рмпрмжрм┐ рмЬрморм┐рморм╛рм▓рм┐рмХрмЩрнНрмХ рмЖрммрнЗрмжрми рмзрм╛рм░рм╛ 21 (1) (h) рмЕрмзрнАрмирм░рнЗ рмЖрм╕рнБрмирм╛рм╣рм┐рмБ, рмдрнЗрммрнЗ рм╕рнЗрмЧрнБрмбрм╝рм┐рмХ рмирм┐рмЬрнЗ рмЦрм╛рм░рмЬ рм╣рнЗрммрм╛рм░ рмпрнЛрмЧрнНрнЯ рм╣рнЗрмм - рмзрм╛рм░рм╛ 21 (1) (j) рмЕрмирнБрмпрм╛рнЯрнА рмирнНрнЯрм╛рнЯрм╛рм│рнЯ рмПрм╣рм╛рмХрнБ рмдрм╛рм░ рммрм┐рммрнЗрмХрм╛рмзрм┐рмХрм╛рм░рм░рнЗ рмПрмХрмХ рмнрм╛рммрм░рнЗ рммрнНрнЯрммрм╣рм╛рм░ рмХрм░рм┐рмкрм╛рм░рм┐рммрнЗ рмирм╛рм╣рм┐рмБ рмПрммрмВ рмПрмХ рмЕрмирм╛рммрм╢рнНрнЯрмХ рмЙрмЪрнНрмЫрнЗрмж рмЖрмжрнЗрм╢ рмжрнЗрмЗрмкрм╛рм░рм┐рммрнЗ рмирм╛рм╣рм┐рмБ - рмЧрнБрмгрм╛рмдрнНрмормХ рмнрм╛рммрм░рнЗ рмкрм╛рм░рнНрмермХрнНрнЯрмХрнБ рммрмЬрм╛рнЯ рм░рмЦрм┐рммрм╛рмХрнБ рмкрмбрм┐рмм ред

рм░рм╛рмормирм┐рмХрм╛рм▓ рмкрм┐рмдрм╛рморнНрммрм░рмжрм╛рм╕ рморнЗрм╣рнЗрмЩрнНрмЧрм╛ рммрмирм╛рмо рмЗрмирнНрмжрнНрм░рмжрмормирм╛ рмЕрморнГрмдрм▓рм╛рм▓рнН рм╢рнЗрмармм, **[1964] 8 рмПрм╕. рм╕рм┐. рмЖрм░. рмкрнГрм╖рнНрмарм╛ 1, рмПрм╣рм╛ рмЙрмкрм░рнЗ рмирм┐рм░рнНрмнрм░ рмХрм░рм┐рмерм┐рм▓рм╛ ред**

рм╢рнНрм░рнАрмормдрм┐. рм░рнЛрм╣рм┐рмирм┐рммрм╛рмЗ рммрмирм╛рмо рммрм┐рм╖рнНрмгрнБрморнВрм░рнНрмдрнНрмдрм┐, **(1980) ILR(рмЦрмгрнНрмб I) рмХрм░рнНрмгрнНрмгрм╛рмЯрмХ рмкрнГрм╖рнНрмарм╛, 340 (D.B.), рмЕрмирнБрморнЛрмжрм┐рмд ред**

рмкрм┐. рмХрнЗ. рмЙрмкрм╛рмзрнНрнЯрм╛рнЯ рммрмирм╛рмо рмП. рмнрнЗрмЩрнНрмХрмЯрнЗрм╢**, рмЖрмЗ. рмЯрм┐. рмЖрм░рнН. (1990) рмХрм░рнНрмгрнНрмгрм╛рмЯрмХ, 4060, рмПрм╣рм╛рмХрнБ рмЕрм╕рнНрн▒рнАрмХрм╛рм░ рмХрм░рм┐рмерм┐рм▓рнЗ ред**

ଆଧୁନିକ ଟେଲରିଂ ହଲ୍ ବନାମ ଏଚ୍. ଏସ୍. ଭେଙ୍କୁସା

ଦେୱାନୀ ଅପିଲୀୟ ଅଧିକାରିତା :ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 12709-10/1996 ଇତ୍ୟାଦି ।

କର୍ଣ୍ଣାଟକ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର C.R.P. ରେ 21.6.96 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶ ଅର୍ଥାତ୍ H.R.R.P. ସଂଖ୍ୟା 1038-39, 1995 ରୁ ଏହି ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ସି. ଏସ୍. ବୈଦ୍ୟନାଥନ, କେ. ଭି. ବିଶ୍ୱନାଥନ ଏବଂ କେ. ଭି. ଭେଙ୍କଟରମଣ ।

ଉତ୍ତରଦାତା ପାଇଁ ଏସ୍. ଏନ୍. ଭଟ୍ଟ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିମ୍ନଲିଖିତ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା :

ଏହି ଅବେଦନଗୁଡିକରେ କେବଳ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ କୋଠା ଭାଙ୍ଗିବା ଏବଂ ପୁନଃନିର୍ମାଣ ପରେ, ଆବେଦନକାରୀ-ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କର ପୁନଃପ୍ରବେଶର ଅଧିକାର ଅଛି କି ନାହିଁ ।

କର୍ଣ୍ଣାଟକ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ, 1986 ଏହାର ଧାରା 21 (1) (h) ରେ ଘରମାଲିକଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ନିଜସ୍ୱ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଏକ କୋଠାର ପ୍ରକୃତ ଉଚ୍ଛେଦ ଦାବି କରିବାର ଅଧିକାର ପ୍ରଦାନ କରେ ଏବଂ ଧାରା 21 (1) (j) ତାଙ୍କୁ କୋଠାକୁ ଭାଙ୍ଗିବା ଏବଂ ପୁନଃନିର୍ମାଣ କରିବା ପାଇଁ ଉଚ୍ଛେଦ କରିବାକୁ ଅଧିକାର ପ୍ରଦାନ କରେ, କିନ୍ତୁ ତାହା ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ପୁନଃପ୍ରବେଶ ଅଧିକାରର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ଅଟେ । ଏହି ଦୁଇଟି ଅଧିକାର ଅନୁରୂପ ଦାୟିତ୍ୱ ସହିତ ପରିବେଷ୍ଟିତ ହୋଇଛି କାରଣ ପୂର୍ବ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ଘରମାଲିକଙ୍କୁ ବୈଧାନିକ ଅବଧି ମଧ୍ୟରେ ନିଜେ ପରିସରକୁ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ, ଯେଉଁଥିରେ ବିଫଳ ହେଲେ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କର ପୁନଃପ୍ରବେଶର ଅଧିକାର ଅଛି, ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ, ଘରମାଲିକଙ୍କୁ ଏକ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେବାକୁ ବାଧ୍ୟ ଯାହା ଦ୍ୱାରା କୋଠାର ପୁନଃନିର୍ମାଣ ପାଇଁ ପୁନଃପ୍ରବେଶର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁପାଳନ ସୁନିଶ୍ଚିତ କରାଯାଇପାରିବ । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାଗୁଡ଼ିକ ଏପରି ଯେଉଁଥିରେ ଘରମାଲିକ ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 21 (1) (h) ଅନୁଯାୟୀ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛେଦ କରିବାକୁ ଦାବି କରିଛନ୍ତି କାରଣ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରକୃତ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଘରର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି କିନ୍ତୁ ଭାଙ୍ଗିବା ଏବଂ ପୁନଃନିର୍ମାଣ ପରେ । ବିଚାର ପାଇଁ ଉଠୁଥିବା ପ୍ରସଙ୍ଗଟି ହେଉଛି ଯେ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଦାବି ଧାରା 21 (1) (h) ଅନୁଯାୟୀ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଆଧାରିତ ଥିଲା କି ଏହା ଧାରା 21 (1) (j) ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା ?

ଶ୍ରୀମତୀ ରୋହିଣୀବାଇ ବନାମ ବିଷ୍ଣୁମୂର୍ତ୍ତି, (1980) ILR କର୍ଣ୍ଣାଟକ କ୍ରମ ଖଣ୍ଡ 1 ପୃଷ୍ଠା, 340 (D.B.) ଶୀର୍ଷକ ମାମଲାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ନିଷ୍ପତ୍ତିର ଏକ କ୍ରମରେ କର୍ଣ୍ଣାଟକ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସୁସଙ୍ଗତ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ହେଉଛି ଯେ ଦୁଇଟି ବ୍ୟବସ୍ଥା, ଯଥା, ଧାରା 21 (1) (h) ଏବଂ ଧାରା 21 (1) (j) ପାରସ୍ପରିକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଏବଂ ଜମିମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କ ନିଜ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ଦଖଲ ପାଇଁ ଏକ ପରିସରକୁ ଭାଙ୍ଗିବା ଏବଂ ପୁନଃନିର୍ମାଣ, ବେଦଖଲର ଆଦେଶ ପାଇବା ପରେ, ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଧାରା 21 (1) ର ଖଣ୍ଡ (h) ଅଧୀନରେ ଆସେ ଏବଂ ଖଣ୍ଡ (j) ଅଧୀନରେ ନୁହେଁ । ଏହା ଦେଖାଯାଇଛି ଯେ ଧାରା 21 (1) (h) ଅନୁଯାୟୀ ଘରମାଲିକଙ୍କ ନିଜସ୍ୱ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ଦଖଲ ପାଇଁ ପ୍ରକୃତ ଆବଶ୍ୟକତା ପାଇଁ ଆବେଦନ, କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ କିମ୍ବା ଉଚ୍ଛେଦର ଆଦେଶ ପାଇବା ପରେ ପରିସରର ଦଖଲ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହେବ । ଏହି ବିସ୍ତାରିତ ଅର୍ଥ କର୍ଣ୍ଣାଟକ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରାମନିକଲ ପିତାମ୍ବରଦାସ ମେହେଟା ବନାମ ଇନ୍ଦ୍ରଦମନ ଅମୃତଲାଲ ଶେଠ, [1964] 8 SCR ପୃଷ୍ଠା, 1 ରେ ରିପୋର୍ଟ କରାଯାଇଥିବା ଏକ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଆଧାରରେ ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଯାହା ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ତିନି ଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିଲା ।ବମ୍ବେ ଭଡ଼ା, ହୋଟେଲ ଏବଂ ବାସଗୃହ ଦର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଆଇନ, 1947 ର ସମାନ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଯାଞ୍ଚ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନିଆଯାଇଥିଲା ଯେ ବିଦ୍ୟମାନ କୋଠାକୁ ଭାଙ୍ଗିବା ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଏକ ନୂତନ କୋଠା ନିର୍ମାଣ କରିବା କେବଳ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ପଦକ୍ଷେପ ଥିଲା ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଘରମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦଖଲ ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ । ତେଣୁ ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନୂତନ କୋଠାକୁ ଘରମାଲିକଙ୍କ ସନ୍ତୋଷ ଅନୁଯାୟୀ ପରିବର୍ତ୍ତନ କିମ୍ବା ପୁନଃନିର୍ମାଣ କରାଯାଇନାହିଁ, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୈଧାନିକ ପ୍ରଦତ୍ତ ଅବଧି ମଧ୍ୟରେ ପରିସରରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାର ତାଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଥିଲା । ଏହା ମଧ୍ୟ ନିର୍ଣ୍ଣିତ ହେଲା ଯେ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ପୁନଃପ୍ରବେଶ ପ୍ରଦାନ କରିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ସହିତ ଜଡିତ ଭଙ୍ଗା ଏବଂ ପୁନଃନିର୍ମାଣ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ସେହି ମାମଲାରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେଉଁଠାରେ ଘରମାଲିକ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଏବଂ ସଚ୍ଚୋଟତା ଭାବରେ ତାଙ୍କ ନିଜ ଦଖଲ ପାଇଁ ପରିସର ଆବଶ୍ୟକ କରନ୍ତି, ଯଦିଓ ତାଙ୍କୁ ପୂର୍ବରୁ ପରିସରକୁ ଭାଙ୍ଗିବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ଏହା ଉପରେ ଏକ ନୂତନ କୋଠା ନିର୍ମାଣ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଏବଂ ଏହା ମଧ୍ୟ ଦେଖାଯାଇଥିଲା ଯେ ଗୁଣାତ୍ମକ ଭାବରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ଉଚ୍ଛେଦ, ଯେପରିକି ବର୍ତ୍ତମାନ ଅଧିକାରରେ ଥିବା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 21 (1) (j) ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି, ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବ ଯେଉଁଠାରେ ଘରମାଲିକ ତାଙ୍କ ନିଜ ଦଖଲ ପାଇଁ ପରିସର ଆବଶ୍ୟକ କରନ୍ତି ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ଏକ ନୂତନ କୋଠା ନିର୍ମାଣ କରିବା ପାଇଁ ଏହାକୁ ଆବଶ୍ୟକ କରନ୍ତି । ତେଣୁ, ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ କର୍ଣ୍ଣାଟକ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଦୁଇଟି

ବ୍ୟବସ୍ଥା ମଧ୍ୟରେ ପାର୍ଥକ୍ୟକୁ ସ୍ୱଷ୍ଟ ଭାବରେ ବଜାୟ ରଖିଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ କେବେବି ପରସ୍ପର ସହିତ ଅତିକ୍ରମଣ ହେବାକୁ ଦେଇନାହାଁନ୍ତି ।

ତଥାପି, ILR 1990 କର୍ଣ୍ଣାଟକ 4060- ପି.କେ.ଉପାଧ୍ୟାୟ ବନାମ ଏ. ଭେଙ୍କଟେସଙ୍କ ରାୟରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ବିଜ୍ଞ ଏକକ ବିଚାରପତି ଏକକ ମତ ଉଠାଇ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଯଦି ନ୍ୟାୟାଳୟ କୌଣସି ଭଡାଟିଆଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛେଦ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବା ପାଇଁ ଧାରା (h) ଏବଂ (j) ମଧ୍ୟରୁ ଚୟନ କରିବାକୁ ସୁଯୋଗ ପାଏ, ତେବେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 21 (1) ର ଖଣ୍ଡ (h) ଅନୁଯାୟୀ ଉଚ୍ଛେଦ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଉଚ୍ଛେଦ ଖଣ୍ଡ (j) ସପକ୍ଷରେ ନିର୍ଭର କରିବାକୁ ପଡିବ । ଧାରା 21 (1) (j) ଅନୁଯାୟୀ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଏହାକୁ ଚୟନ କରିବା ପାଇଁ ଏହାକୁ ଚାପ ଦିଆଯାଇଛି । ଶ୍ରୀମତୀ ରୋହିଣୀବାଇ ବନାମ ବିଷ୍ଣୁମୂର୍ତ୍ତି, (1980) ILR କର୍ଣ୍ଣାଟକ କ୍ରମ ଖଣ୍ଡ 1 ପୃଷ୍ଠା 340 ରେ ଦୁଇଜଣିଆ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଖଣ୍ଡପୀଠଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସୁପରିଚିତ ଭାବରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା ଧାରା 21 (1) ର ଦୁଇଟି ଉପ-ଖଣ୍ଡ(j) ଏବଂ (h) ର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତାକୁ ଭାଙ୍ଗିବା ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ଏକକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଏହି ପ୍ରୟାସ ଅନାବଶ୍ୟକ । ଦୁଇଟି ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ବେଦଖଲର କାରଣ ପାରସ୍ପରିକ ବ୍ୟତୀତ, ସେଥିରୁ ପ୍ରବାହିତ ପୃଥକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅଧିକାର ଏବଂ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ରହିଛି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଅତିକ୍ରମଣ ହେବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଉପରେ ଅନ୍ୟ ଏକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ବ୍ୟବହାର କରିବାର ବିବେକାଧିକାର ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇପାରିବ । ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଏକ ଆବେଦନ, ଯଦି ଧାରା 21 (1) (h) ଅଧୀନରେ ଆସୁନାହିଁ, ତେବେ ତାହା ନିଜେ ଖାରଜ ହେବା ଯୋଗ୍ୟ । ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହାକୁ ଏହାର ବିବେକାଧିକାରରେ ଧାରା 21 (1) (j) ଭାବରେ ବିବେଚନା କରିପାରିବେ ନାହିଁ ଏବଂ ଏକ ଅନାବଶ୍ୟକ ଉଚ୍ଛେଦ ଆଦେଶ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଗୁଣାତ୍ମକ ଭାବରେ ଏହି ପାର୍ଥକ୍ୟ ବଜାୟ ରଖିବାକୁ ପଡିବ । ତେଣୁ ଆମେ ରାମନିକଲ ପିତାମ୍ବରଦାସ ମେହେଟ୍ଟା ବନାମ ଇନ୍ଦ୍ରଦମନ ଅମୃତଲାଲ ଶେଠ, [1964] 8 SCR ପୃଷ୍ଠା 1 ରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିଷ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ଆଧାରିତ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ନିଷ୍ପତ୍ତି ଅପେକ୍ଷା, ଯଦିଓ ଏହା ସମ୍ଭବ ହୁଏ, ବିରୋଧାତ୍ମକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରୁଛୁ ।

ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଏହି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ବିଫଳ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଏତଦ୍ୱାରା ଖାରଜ କରାଯାଇଛି । ତଥାପି ପାରିତ କରିବା ସମୟରେ ଏହା ଯୋଡ଼ିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ଯେ ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 12712-12713/96 କୁ ଅନ୍ୟଥା ଖାରଜ କରାଯିବା ଉଚିତ କାରଣ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଉପ-ପଟ୍ଟାଧାରୀ ଉଚ୍ଛେଦର ଆଉ ଏକ ଆଧାର ଥିଲା

ଯେଉଁଠାରେ ଅନୁମତି ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇ ନାହିଁ ଏବଂ ସେହି ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ସ୍ଥଗିତ ରଖାଯାଇଛି । କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ ନାହିଁ ।

R.P. ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :
ରାମଚନ୍ଦ୍ର ସାହୁ
ଅନୁବାଦକ
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।